

ANNIE DARLING

UNELMIA JA USKALLUSTA VINTAGE- PUTIIKISSA

Tammi

ANNIE DARLING

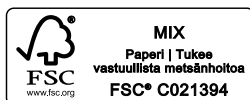
UNELMIA JA
USKALLUSTA
VINTAGEPUTIIKISSA

SUOMENTANUT SUSANNA HIRVIKORPI

TAMMI

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos

A Change of Heart at the Vintage Dress Shop ilmestyi 2024 Isossa-Britanniassa.

Copyright © 2024 by Annie Darling

Suomenkielinen laitos © Tammi ja Susanna Hirvikorpi 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-6461-5

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

”Elämä on juhla. Pukeudu sen mukaisesti.”

AUDREY HEPBURN

*Omistettu jokaiselle naiselle, joka tiedostaa,
mitä todella upea mekko voi saada aikaan.*

OSA 1

1

Ankaran talven ja hyvin kostean kevään jälkeen oli viimein tullut kesäkuu, ja nyt oli ehdottomasti kesä.

”Helleinferno!” sanomalehtien otsikot siunailivat, ja kuvissa bikiniasuiset neitokaiset kirmailivat aalloissa hiekkarannoilla Skegnessistä Southendiin.

Rannat olivat kuitenkin valovuosien päässä Cressida Collinsin työhuoneesta, joka sijaitsi Vintageputiikin ullakolla Lontoon Primrose Hillissä.

Hyvin varusteltu työhuone se olikin. Yhtä seinää peittivät lattiasta kattoon ulottuvat hyllyt täynnä lanakarullia kaikissa sateenkaaren väreissä. Siellä oli myös lasipurkkeja ja rasioita, joissa oli kaiken kokoisia ja värisiä nappeja ja helmiä. Vetoketjuja, korutarvikkeita, koristenauhoja ja höyheniä, puhumattakaan kangaspaikoista, vaikei Cress ommellut mekkoja, hän vain korjasi niitä. Mutta ei muutamasta metristä musliinia tai silkkivoileeta – eri sävyissä alabasterinvalkoisesta syvään himmeään osterinväriseen – haittaakaan ollut, kun muokattiin hääpukua.

Alimmalla hyllyllä oli pieni kokoelma ammattikirjallisuutta. Cress nimitti kirjoja tyyliraamatuikseen – siinä

oli muun muassa *The Thirties in Vogue*, *The Golden Age of Couture* sekä merkittävien brittisuunnittelijoiden Alexander McQueenin, Hardy Amiesin ja Zandra Rhodesin elämäkerrat.

Huoneen toisella seinällä oli työtaso, jolla komeilivat Cressin ompelukone ja saumuri. Niiden yläpuolella roikkui ilmoitustaulu täynnä lehdistä repäistyjä sivuja ja inspiroivia muotikuvia, luonnoksia puvuista, joita Cress oli muokannut tai aikoi muokata, sekä tarralappuja. Ainakin sata tarralappua täynnä Cressin kirjoitusta, josta ei saanut selvää kukaan muu kuin hän itse, vaikka muuten työhuone todistikin hänen erinomaisesta järjestelmällisyydestään. Hän uskoi vakaasti, että kaikelle oli paikkansa ja kaiken piti olla omalla paikallaan.

Cress ompeli parhaillaan korkealla jakkaralla työpöytänsä ääressä, vaikka olisikin paljon mieluummin istunut muhkeassa ja mukavassa sinisessä samettinojatuolissa, missä hän teki lähes kaiken käsinompelua vaativan. Mutta nojatuoli nökötti täsmälleen toisen kattoikkunan alla, josta aurinko räkitti armotta sisään. Oliko siis ihme, että työhuoneessa oli kuumempi kuin Venuksen pinnalla, vaikka kaksi tuuletinta hurrutti täydellä teholla? Cressin oli pakko pitää säännöllisiä taukoja, sillä vintagemekkoja ei klähmitty hikisillä käsillä.

Cress teki pikkutarkkoja muutoksia korallinpunaisesta changeant-silkistä ommeltuun hauraaseen 50-luvun juhلامekkoon, joka oli niin pientä kokoa, että vyötärönympärys oli vaivaiset viisikymmentäkuusi

senttiä. Paha kyllä puvun uudella omistajalla, seitsemäntoistavuotiaalla tytöllä, joka aikoi käyttää mekkoa koulutanssiaisissaan, oli kuudenkymmenen sentin vyötärö.

Cressiltä pääsi pieni voihkaisu, kun hän suoristautui kumarasta asennostaan, jossa hän oli purkanut saumaa kieli keskellä suuta. Tuulettimien räpätysten läpi kuului korotettuja ääniä. Tekikö hänen oikeasti niin paljon mieli kylmää juotavaa, että hän oli valmis kestämaan toisten kinastelua?

Hän jatkoi sauman purkamista pystymättä ajattelemaan muuta kuin alakerran toimiston jääkaapissa odottavaa jääkylmää Diet Cokea. Niin kylmää, että tiivistyneet vesipisarot valuisivat pitkin tölkin kylkiä Cressin puristaessa sitä hikisessä kourassaan, sillä tuulettimista huolimatta hänen kätensä olivat kamalan... *kosteat*.

Hän voihkaisi uudestaan ja nousi jakkaralta. Mekko takertui inhottavasti takareisiin. Hän kiskaisi kostean kankaan irti ihosta ja uskaltautui sovituskoppiin katsomaan peilikuvaansa kokovartalopeilistä. Hän näytti juuri niin hikiseltä kuin hänestä tuntuikin. Tummat kiharat hiukset olivat niin pörrössä, että kampa oli käytännössä kolmikulmainen, ja vaikka hänen kasvonsa olivat päivettyneet viime viikkoina kauniin toffeensävyiseksi, ne hehkuivat nyt hikisen punaisina. Cressin itse ompelema hihatton vaaleansininen mekko liimautui nihkeänä ihoon. Hän nyki sitä, lähestyi peiliä, sipaisi sormellaan kaarevia kulmakarvojaan, jotka nekin olivat kosteat, ja näytti kieltä peilikuvalleen.

Paljon mieluummin hän olisi katsellut putiikin kal-
leimpia ja ylellisimpiä mekkoja, jotka roikkuivat tangolla
pienessä naapurihuoneessa. Yleensä hänen mielialansa
koheni jo pelkästä vilkaisusta elegantteihin pukuihin,
joiden suunnittelijoita hän jumaloi. Jopa päivinä, joina
hän tunsu itsensä hikoilevaksi karvapalloksi.

Cress astui salonkiin, jonka seiniä peittivät hääpuvut
– kalpeanvalkoiset, norsunluun, kerman, samppanjan,
osterin, hopean ja kullan sävyiset. Olipa kokoelmassa
yksi tyllistä ja silkkitaftista ommeltu mustakin luomus,
mutta tähän asti kaikki morsiamet olivat katsoneet sitä
karsaasti. ”Hääpuku musta, vuosien tuska”, morsianten
äidit muistuttivat poikkeuksetta.

Salongin perällä oli pyöreä koroke, jonka kolmella
sivulla oli peiliseinä, niin että sovittaja näki puvun joka
kulmasta. Salongissa oli myös kolme kerman- ja kullan-
väristä sintsisohvaa, jotka oli sijoitettu niin, että myös
morsiamen mahdollisella seurueella oli hyvät näkymät.
Sivupöydällä oli kerman- ja kultanvärinen koristeellinen
rasia, joka oli aina täpötäynnä paperinenäliinoja. Noiden
peilien edessä nimittäin itkettiin paljon, niin ilon kuin
surunkin kyyneliä.

Salongin keskellä – paraatipaikalla – lojui putiikin koira,
Coco Chanel, musta ranskanbulldoggi, jonka asenne olisi
saanut kuuluisan kaimankin kalpenemaan. Coco Chanel
makasi selällään pulleat töppöjalat ilmassa harottaen niin
että vieressä pyörivä tuuletin pääsi viilentämään jalkoväliä.

”Häpeäisit vähän, CC”, Cress mutisi, vaikka oikeastaan
häntäkin olisi ihan mielellään rötköttänyt alasti lattialla

tuulettimen ilmavirta intiimialueelle kohdistettuna. Hän ei todellakaan ollut kesäihminen. Cress piti paljon enemmän syksystä tai talvesta, sillä hän käytti kernaasti villatakkia vaikka joka päivä. Tosin juuri nyt pelkkä ajatuskin villatakista sai tuntemaan, että keittyi elävältä.

Hän pysähtyi hetkeksi ylätasanteelle, josta kierreportaat johtivat putiikkiin. Sieltä kantautui Sophyn, hänen rakkaan siskoystävänsä, ja Phoeben, hieman vähemmän rakkaan pomoystävänsä, kinastelua, joka oli heille valittavan tyyppillistä. Hyvin kovaäänistä kinastelua.

”Yritän vain sanoa, että kun olin Australiassa meillä oli Clive’s Closetissa vuokrauspalvelu”, Sophy jankkasi, kun Cress pyyhälsi hänen ohitseen heikko hymy huulillaan.

”Kunpa vaan olisit pysynyt siellä Australiassa sen Cliven kirotussa klosetissa”, Phoebe sähisi.

Rehellisyyden nimissä oli myönnettävä, että siitä asti kun Cressin sisarpuoli Sophy oli palannut Australiasta, jossa hän oli viettänyt runsaan vuoden sukuloiden ja työskennellen vintageliikkeessä Sydneyssä, hän oli päässannut loputtomiin, miten eri tavalla asiat oli tehty Clive’s Closetissa.

Sitä paitsi Phoebesta oli todettava, että jos Cress ei ollut kesäihminen, niin Phoebe vasta ei ollutkaan. Hän näytti aina moitteettoman huolitellulta elegantissa mustassa mekossaan, saumallisissa sukkahousuissaan, korkeissa koroissaan ja kasvot täydessä tällingissä (syvänpunaiset huulet ja nestemäisellä kajalilla piirretyt kissansilmät). Pisteinä iin päällä oli kiiltävänmusta supisuora

polkkatukka ja paksut otsahiukset. Vaikutelma oli tyylikäs ja elegantti mutta myös sangen pelottava. Phoeben tyyli ei myöskään ollut erityisen helteenkestävä. Otsatukka rakoili ja silmien rajausta levisi. Ei siis ihme, ettei hän ollut hilpeimmillään.

”Cress, eikö sinustakin ole mahtava idea alkaa vuokrata mekkoja?” Sophy huikkasi hänen jälkeensä, mutta Cress ei ollut kuulevinaan vaan avasi takatoimiston pikkuruisen keittokomeron jääkaapin ja tarttui Diet Cokeen.

Hän pujahti nopeasti takaovesta pienelle patiolle, josta näkyi Regent’s Canalille. Kesäpäivänä näkymä oli kuvankaunis. Aurinko kimmelsi veden pinnalla ja iloisenväriset veneet puksuttivat ohitse kanaalipolun rehevänvihreät puut taustanaan. Puiden lehdet tosin olivat hiukan nuutuneita ja himmeämmän vihreitä kuin aiemmin, ja Cress kaipasi viileää tuulenhenkeä, joka puhalsi usein kanaalin suunnasta. Tänäpäin ilma vain seisoi.

Hän painoi kylmän limsatölkin kuumottavaa poskeaan vasten ja nyki ohutta puuvillamekkoaan, joka oli taas liimautunut ihoon.

Hän kääntyi kuullessaan äänen ja näki Sophyn astuvan takaovesta.

”Phoebe on *niin* ärsyttävä!”

Cress kohotti kätensä torjuen. ”Nyt en pysty, Soph”, hän sanoi anoen. ”En pysty kuuntelemaan enää yhtään esitelmää mekkojen vuokraamisesta...”

Sophy nosti katseensa omasta kevytcokiksestaan, jota oli parhaillaan avaamassa. ”Mutta Clive’s Closetissa me –”

”Heittäydyn kanaaliin ennen kuin pääset lauseen loppuun”, Cress uhkasi ja painotti sanojaan vaimealla röyhtäisyllä, joka oli seurausta liian ahnaasta hörppimisestä.

”En halua kiusata sinua.” Sophy istuutui takorautatuolille ja irvisti hiukan takareisien painuessa kuumaa metallia vasten. ”Phoeben ahdasmielisyyys tuntuu vain niin turhauttavalta. Ihan kuin hän ei edes haluaisi laajentaa liikettä.”

Cress rakasti työtään Vintageputiikissa, varsinkin kun hänen edellinen työpaikkansa oli ollut hyvin epämääräinen Uskonnollisten reliikkien museo Chelseassa, mihin hän oli mennyt suoraan muotikoulusta. Siellä hän oli viettänyt yhdeksän surkeasti palkattua vuotta korjaten papinkaapuja ja kirkollisia tekstiilejä, kunnes Sophy oli järjestänyt hänet putiikkiin. Cress oli ääretömän kiitollinen saadessaan käsitellä kaikki päivät kauniita mekkoja papinkaapujen, piispanviittojen ja lukemattomien tahraisten polvistumistyyntyjen sijasta.

Viimeiset viisitoista kuukautta hän oli tehnyt töitä mitä hurmaavimpien kankaiden parissa: kuiskauksenpehmeään sorsetin ja sifongin, vanhan sileän paperinhauraan silkin ja satiinin. Cressistä oli erityisen ihanaa, kun hän pääsi muuttamaan jonkun hirvittävän stressaantuneen naisen parhaaksi versioksi itsestään muutaman strategisesti sijoitetun muotolaskoksen tai sisäänoton, helmanpidennyksen tai kavennuksen avulla. Ei ollut mitään parempaa kuin auttaa asiakas korokkeelle ja katsella, kuinka hän vilkaisi ensimmäisen kerran hermostuneena peiliin ja oivalsi sitten hitaasti, että mekko

korosti kaikkea sitä mitä hän rakasti itsessään. Jopa niitä kohtia, joita hän ei ollut tiennyt rakastavansa. Hidas hymy levisi kasvoille huolimatta väsymyksestä ja siitä, että edellisestä hiustenpesusta oli kolme päivää. Asiakkaasta tuli kaunis, koska hän ymmärsi viimein olevansa kaunis.

Oikean mekon vaikutusta ei saanut ikinä aliarvioida. Oikean mekon ja Cressin taitavien sormien. Joten kun Sophy ja Freddy, joka huolehti putiikin äärimmäisen tylsästä bisnespuolesta, alkoivat paasata lisätulonlähteistä ja nettikaupan kasvattamisesta, Cress sulki korvansa.

”Minun täytyy löytää oma juttuni”, Sophy selitti parhaillaan. ”Ja menestyä siinä. Ymmärrätkö?”

”Mutta eikö sinun pitänyt jäädä putiikkiin vain siihen asti, kunnes löydät jotain muuta?” Niin Sophy oli julistanut palatessaan Australiasta pari kuukautta sitten, ja vain siksi Phoebe oli suostunut pitkin hampain antamaan Sophylle tämän entisen työn. Niin no, toinen syy Phoeben myöntymiseen oli epäilemättä se tosiseikka, että Sophyn isä Johnno omisti putiikin. Mutta Johnno oli lähtenyt Australiaan Sophyn kanssa, ja vaikka hän oli asunut Lontoossa yli kolmekymmentä vuotta, hän eleli nyt onnellisena vanhempiensa lammastilalla eikä hänellä ollut mikään kiire takaisin.

”Niin, katsotaan miten asiat lutviutuvat. Niin kauan kuin olen putiikissa, haluan kuitenkin saada jotain aikaan sen sijaan että vain vien tilaa. Voihan mekkojen vuokraaminen osoittautua niinkin tuottoisaksi, että...” Sophy vaikeni ja vilkaisi ympärilleen ihan kuin olisi

epäillyt Phoeben asentaneen patiolle kuuntelulaitteita. ”Siitä voi muotoutua ihan oma yrityksensä. Siinä Phoebella olisikin ihmettelemistä.”

”Älä viitsi, Soph. Älä kerro minulle, että aiot vallata maailman vintagemekkomarkkinat. Siis mahtavaa, mutta varmaan on parempi, etten tiedä mitään.” Cress yritti varoa loukkaamasta Sophya.

Mutta Sophy vain virnisti. ”Silloin Phoebe ei voi pakottaa sinua paljastamaan yksityiskohtia. Sinullahan on siellä yläkerrassa jos jonkinlaisia kidutusvälineitä. Nuppineuloja, harkkosakset ja se saumuri.”

”Ei Phoebe minua kiduttaisi. Olen hänen lemmikkinsä”, Cress huomautti, joskin todellisuudessa Coco Chanel oli Phoeben lemmikki, eikä Phoeben (sen paremmin kuin kenenkään muunkaan) tarvinnut kuin tuijottaa Cressiä tiukasti, ja hän paljasti kaiken pin-koodiaan myöten. ”Australia muutti sinua.”

”Juuri siksi lähdin sinne. Koska olin niin kyllästynyt siihen, missä olin ja kuka olin...” Sophyn ääni vaimeni. ”Minun täytyi muuttua. Ennen Australiaa olin toistanut samaa tylsää rutiinia viimeiset kymmenen vuotta.”

Oli totta, että Sophy oli palannut Australiasta ennennäkemättömän yrityshenkisenä. Hän oli näyttänytkin erilaiselta. Sophylla oli yhä samat räväkän-punaisten silkkihiukset, joita Cress oli aina kadehtinut, koska hänen omasta päästään puski tumma kuriton kiharapaljous, joka laajeni sitä mukaa kun hellelukemat nousivat. Sophyn punaisten hiusten parina oli kalpea iho, mutta Australiassa hänen kasvonsa olivat oikeasti

päivettyneet. ”Oli kuuma, ja vaikka käytin aurinkovoidetta, pisamani jotenkin vain kasvoivat yhteen”, hän oli selittänyt. ”Olen ilmeisesti ruskettuvainen punapää.”

Rusketuksen ja yrityshenkisyyden lisäksi Sophylla oli nykyään entistä parempi itseluottamus, mikä oli todennäköisesti seurausta viidakkovaelluksista, lampaidenkerinnästä ja siitä, että häntä oli kohdeltu Clive's Closetissa jonkinlaisena vintagemuodin oraakkelinä. Itseluottamus näkyi siinä, miten Sophy liikkui hartiat suorina ja leuka pystyssä valmiina kohtaamaan maailman kasvoista kasvoihin. Hän oli myös uudistanut vaatevarastonsa, joka oli aiemmin koostunut hillitynvärisistä muodottomista säkkimekoista. Kun hän oli aloittanut putiikissa, hänet oli pitänyt maanitella pukeutumaan vintageen, mutta tälläkin hetkellä hänellä oli yllään ohut puuvillainen, sääret ja olkapäät paljastava vintageshortsihaalari, jossa oli valkoisella pohjalla viileän raikas sinivihreä kukkaprintti, ja hän näytti siinä upealta.

Cressistä tämä kaikki tuntui hyvin hermostuttavalta. Hän tiesi olevansa itse tasainen tallaaja, hidas ja mielikuvitukseton. Eikä siinä mitään. Maailma tarvitsi tasaisia tallaajia ihan yhtä paljon kuin kunnianhimoisia porskuttajia ja niitä ärsyttäviä tyyppejä, jotka vannovat pärjäävänsä neljän tunnin yöunilla, koska silloin oli enemmän aikaa saavuttaa kaikki tavoitteet.

Mutta oli tuntunut hyväksyttävämmältä olla tasainen tallaaja, kun myös paras ystävä ja sisarpuoli oli sellainen. Nykyinen Sophy oli ehdottomasti kunnianhimoisempi.

Ennen Australiaan lähtöä hän oli vapauttanut itsensä paikallaan polkeneesta pitkästä seurustelusuhteesta sekä katumuodin kahleista työskenneltyään sen parissa vuosikaudet. Sitten hän oli tutustunut paljon poissa olleeseen isäänsä Johnnoon, aloittanut työt Vintageputiikissa ja rakastunut Charlesiin, joka myi puolijalokivikoruja ja hankki osan Vintageputiikin luksusmekoista. Cress oli jopa miettinyt, selviäisikö Sophy ikinä Australiaan, koska tämä ei tuntunut pystyvän riuhtaisemaan itseään irti Charlesista. Mutta Sophy oli kuin olikin lähtenyt eikä ollut kotiin tultuaan palannut entiseen.

Hän oli muuttanut siistiin yhteisasuntoon King's Crossiin Anitan kanssa, joka myös uurasti Vintageputiikissa, ja noin yleisesti ottaen hänellä oli elämässään paljon seikkailuja. Spontaaneja seikkailuja. Yhtenä viikonloppuna hän oli lähtenyt Pariisiin noin vain. Hänellä oli ollut vapaa lauantai, ja perjantain lounastauolla hän oli hoksannut, että Eurostar myi halpoja lippuja. Iltakymmeneen mennessä Charles ja Sophy olivat jo Pariisissa ja yöpyivät Charlesin ystävien asunnossa Maraisissa. Charles oli nimittäin juuri sellainen mies, jolla oli ystäviä eksoottisissa paikoissa.

Nyt Cress siis laahusti eteenpäin yksin. Hän asui yhä vanhempiansa luona. Seurusteli yhä Colinin, kouluikäisen poikaystävänsä kanssa. Säästi yhä rahaa heidän tulevaan asuntoonsa. Mutta raahautuessaan yläkertaan Cress muisti, että viimeisen puolentoista vuoden aikana hän oli sentään vaihtanut työpaikkaa, mikä oli melkoinen juttu. Valtava.

Sitä paitsi Cressillä oli menestyvä sivubisnes. Hän metsästi kirpputoreilta, alelaareista ja eBaysta rikkiäisiä vintagemekkoja ja korjasi ne antaumuksella lähes entiseen loistoonsa. Joskus riitti pelkkä vetoketjun vaihto tai pari uutta nappia. Sitten hän listasi mekot ja kirjomansa kangaskassit Etsy-kauppaansa.

Kyllä Cresskin puuhasi kaikenlaista. Hän eli täyttä elämää. Mutta koko loppupäivän hän tunsii olonsa levottomaksi ja ärtyisäksi, vaikkei osannut tarkalleen sanoa miksi. Ehkä se johtui helteestä. Tai loputtomasta saumojen purkamisesta. Tai kevytcokiksen kittaamisesta.

Ihan hyvä, että hän näkisi Colinin illalla. Se varmasti piristäisi.

Vintageputiikki-sarjan toinen,
itsenäinen osa on hurmaava kertomus
uusista unelmista, vanhoista mekoista
ja tosi rakkaudesta, joka istuu aina
kuin valettu.

Primrose Hillissä sijaitsevan vintageputiikin
ompeleja Cressida Collins tietää, miten
tuhkimohetkiä luodaan. Ommel sinne, nappi
tänne ja vanha designmekko on kuin uudelle
omistajalleen luotu. Harmi vain, että Cressin
oma elämä leviää auttamattomasti käsiin,
kun pitkäaikainen poikaystävä kertoo
pöyristyttäviä uutisia. Nyt jos koskaan Cressin
on kyettävä luomaan jotakin kokonaan uutta.
Onneksi apuna ovat vintageputiikin ihanat
kollegat sekä Miles, komea elokuvatuottaja, joka
saa Cressin tajuamaan, että aina tulee se hetki,
jolloin mennyttä ei kannata enää yrittää
kursia kokoon.

”PARASTA FEELGOODIA PITKÄÄN AIKAAN!”

BECKAS BOKHYLLA

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-6461-5

KANSI: HILLA SEMERI